

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **SITEL, spol. s r.o.**, se sídlem Baarova 957/15, Praha 4, zastoupeného Mgr. Zbyškem Jarošem, advokátem se sídlem Zelený pruh 95/97, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2002, zn. RRRÚP 415/02, o vyvlastnění věcného břemene pro zřízení, umístění a provozování podzemního vedení telekomunikační sítě, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 5. 9. 2007, č. j. 30 Ca 153/2007 – 16,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá v záhlaví označené usnesení Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí bývalého Okresního úřadu ve Vyškově (jeho právním nástupcem je Krajský úřad Jihomoravského kraje; dále jen „žalovaný“) ze dne 18. 11. 2002, zn. RRRÚP 415/02. Tímto rozhodnutím žalovaný potvrdil rozhodnutí Městského úřadu ve Vyškově (dále jen „stavební úřad“) ze dne 12. 9. 2002, č. j. SU-1937/02/PO, jímž byl zamítnut návrh stěžovatele na vyvlastnění věcného břemene pro zřízení, umístění a provozování podzemního vedení telekomunikační sítě v rámci stavby „Tranzitní

telekomunikační trasa, úsek Brno – Prostějov v okr. Vyškov“, na části pozemku parc. č. 1664/1 v k. ú. Pustiměř, zapsaném na LV č. 1545 u Katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj se sídlem v Brně, a podané odvolání zamítl.

Stěžovatel označil za důvody kasační stížnosti skutečnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť krajský soud nesprávně posoudil právní povahu institutu vyvlastnění a otázku pravomoci soudů k vedení řízení ve věci vyvlastnění. Podle právního názoru stěžovatele z judikatury zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb. (dále jen „zvláštní senát“), o rozhodování některých kompetenčních sporů, (dále jen „zákon č. 131/2002 Sb.“), i judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá dvojitá povaha rozhodnutí o vyvlastnění. Je třeba rozlišit, zda předmětem řízení je otázka vyvlastnění nebo nuceného omezení vlastnického práva či zda je předmětem řízení spor o vlastnické právo. V prvním případě jde o rozhodnutí ve věci veřejnoprávní, nikoli soukromoprávní, a proto je dána pravomoc správního soudu. Naopak pravomoc civilních soudů se vztahuje na spory o výši a případném rozdělení náhrady za tyto veřejnoprávní akty. Dne 1. 1. 2007 sice nabyl účinnosti nový zákon o vyvlastnění (zákon č. 184/2006 Sb.), ale stěžovatel má za to, že i tento zákon vychází z výše uvedené dvojkolejnosti přezkumu rozhodnutí o vyvlastnění. Krajský soud tedy dle tvrzení stěžovatele pochybil, když žalobu odmítl s tím, že od 1. 1. 2007 se ve věcech vyvlastnění v soudním řízení postupuje pouze podle občanského soudního řádu (zákon č. 99/1963 Sb., ve znění pozdějších předpisů; dále jen „o. s. ř.“) v občanském soudním řízení.

Žalovaný se ke stěžovatelem podané kasační stížnosti nevyjádřil.

Z předložené spisové dokumentace Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Jak je již výše uvedeno, stavební úřad svým rozhodnutím ze dne 12. 9. 2002 zamítl návrh stěžovatele na vyvlastnění věcného břemene pro zřízení, umístění a provozování podzemního vedení telekomunikační sítě v rámci stavby „Tranzitní telekomunikační trasa, úsek Brno – Prostějov v okr. Vyškov“. Žalovaný odvoláním napadené rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

Krajský soud, který rozhodoval o žalobě stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného, žalobu stěžovatele odmítl. V odůvodnění svého usnesení z 5. 9. 2007 krátce shrnul skutkový stav věci, konstatoval relevantní právní úpravu a na základě interpretace a aplikace zmíněných právních norem vyslovil právní názor, podle něhož se postupuje od 1. 1. 2007 ve věcech vyvlastnění v soudním řízení podle občanského soudního řádu v občanském soudním řízení, a to bez ohledu na skutečnost, že sám vyvlastňovací akt byl vydán před tímto datem. K tomu odkázal na usnesení zvláštního senátu ze dne 8. 6. 2007, č. j. Konf 4/2007 – 6, publikované pod č. 1312/2007 Sb. NSS. V závěru svého rozhodnutí krajský soud stěžovatele podle § 46 odst. 2, věty druhé, s. ř. s. poučil o tom, že může podat do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení proti napadenému rozhodnutí žalovaného žalobu u krajského soudu dle ustanovení § 244 a násl. o. s. ř.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Stěžovatel opírá kasační stížnost o důvody vymezené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s. Poukazuje na nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu [§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.] spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že není důvodná.

Výše popsaný skutkový stav v této věci je třeba ještě v této fázi doplnit o konstatování, že po podání kasační stížnosti (doručena krajskému soudu 19. 10. 2007) byl zvláštnímu senátu dne 7. 12. 2007 doručen návrh podaný senátem 35 C Krajského soudu v Brně (projednávaný pod sp. zn. Konf 44/2007). Tímto návrhem se příslušný senát krajského soudu domáhal, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc, vzniklý ve smyslu § 1 odst. 1 písm. b) zákona č. 131/2002 Sb. mezi ním, Okresním soudem ve Vyškově a senátem 30 Ca Krajského soudu v Brně, a to ve věci týkající se zřízení věcného břemene. Zvláštní senát ve svém rozhodnutí ve věci poukázal na právní závěry vyslovené v usnesení ze dne 8. 6. 2007, č. j. Konf 4/2007 – 6 (o jehož závěry opřel krajský soud kasační stížností napadené usnesení), dále v usnesení ze dne 20. 9. 2007, č. j. Konf 22/2008 – 8, a též v rozhodnutí ze dne 21. 5. 2008, č. j. Konf 34/2007 – 15. Především podle zmíněného usnesení ze dne 20. 9. 2007 platí, že podmínkou řízení dle části páté o. s. ř. je, že správní orgán rozhodl *in merito*. Naopak přezkoumání rozhodnutí, kterým katastrální úřady odmítly rozhodnout o vkladu do katastru nemovitostí (např. řízení bylo zastaveno pro nedostatky návrhu na vklad) náleží do správního soudnictví.

V projednávané věci přitom podle zvláštního senátu „*správní orgán posuzoval, zda je dán důvod vyvlastnění, přičemž dospěl k závěru, že tomu tak není, neboť zřízení věcného břemene je požadováno na stavbu již provedenou. Nejedná se tedy o případ, kdy by správní orgán odmítl o věci samé rozhodnout (např. pro vady návrhu na zahájení správního řízení), a řízení bylo z tohoto důvodu zastaveno. V řízení podle části páté o. s. ř. je tedy možno se domáhat nejen negativního rozhodnutí o vyvlastnění v případě, kdy k vyvlastnění došlo, ale i naopak vyslovení vyvlastnění soudem (zde zřízení věcného břemene), pokud bylo ve správním řízení o návrhu rozhodnuto věcně negativně.*“ Vzhledem k výše uvedenému proto zvláštní senát výrokem I. svého usnesení ze dne 9. 9. 2008, č. j. Konf 44/2007 – 20, rozhodl, že příslušný vydat rozhodnutí o žalobě proti rozhodnutí bývalého Okresního úřadu ve Vyškově ze dne 18. 11. 2002, č. j. RRRÚP 415/02, ve věci návrhu na zřízení věcného břemene, je soud v občanském soudním řízení.

Podle § 5 odst. 5 zákona č. 131 /2002 Sb. *pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž tento spor vznikl, jakož i pro všechny orgány moci výkonné, orgány územního samosprávného celku, jakož i fyzické nebo právnické osoby nebo jiné orgány, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, a soudy. Zvláštní senát výslovně zavázal k pokračování v řízení o podané žalobě soudy rozhodující v občanském soudním řízení.*

S ohledem na výše uvedené – především na vázanost rozhodnutím zvláštního senátu – Nejvyšší správní soud ve věci ověřil, že výrok kasační stížností napadeného

usnesení je zcela v souladu s právním názorem vysloveným v usnesení zvláštního senátu. Námitky vznesené stěžovatelem jsou dle výše uvedených závěrů nedůvodné, kasační stížnost proto byla v souladu s § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jak vyplývá z obsahu spisu, náklady v tomto řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. listopadu 2008

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu